

(σελ.17)

[...] Αποχωριστήκαμε στην Πορτ-Μαγιό, μπροστά στην είσοδο του μετρό, κι έμεινα να την κοιτάζω να χάνεται προς το Νειίγι και το δάσος της Βουλόνης, με ένα βήμα όλο και πιο αργό, σα να 'θελε να δώσει σε κάποιον την ευκαιρία να την προλάβει. Σκέφτηκα πως δε θα ξαναρχόταν πια στο Condé και δε θα ξανάπαιρνα νέα της. Θα εξαφανιζόταν σε αυτό που ο Μποουίνγκ αποκαλούσε «η ανωνυμία της μεγαλούπολης» και εναντίον του οποίου υποτίθεται ότι αγωνιζόταν, γεμίζοντας με ονόματα τις σελίδες του τετραδίου του [...]

